

bromera

Joan Pla

L'illa del faraó

Finalista del Premi Fundació Caixa de Narrativa Juvenil

I

UN VIATGE AMB ATEMPTAT

M'han desvetlat els trons a la matinada. Un tro sec, esguerrat, que ha fet tremolar els fonaments de l'edifici. A través de les ranures de les persianes, ha penetrat la intensa claror dels llampecs, com un castell de focs d'artifici. No he tardat gens a sentir el soroll de l'aigua, i tot seguit l'olor a terra humida, que feia mesos que no sentia. Ma mare ha estat tan ràpida com la pluja i, silenciosament, ha entrat a l'habitació, ha tancat el batent de la finestra i ha abaixat lleugerament la persiana. Jo m'he fet l'adormit, arraulit al llit. Sabia el que la mare devia pensar. Quin dia havíem triat per a anar de viatge! Encara devia ser bastant fosc. O devien ser els núvols de tronada els que enfosquien el dia. No ho podia endevinar.

M'agradava sentir els trons des d'un lloc segur, i tan còmode. A través de les poques ranures que havien quedat a la part superior de la persiana, entrava la claror fugissera dels llamps.

La mare no es va poder estar. Al cap d'uns vint minuts, va entrar en l'habitació.

—Que dorms, Eduard? —va dir baixet.

Vaig remugar uns sons incomprensibles, com si haguera baixat del seté cel.

—Vine i veuràs quin cel més rebolicat de núvols; i, amb els llamps, és meravellós.

Em vaig alçar d'un salt i vaig córrer cap al menjador. El nostre menjador està orientat cap al nord-oest. De manera que puc veure les postes de sol i els cims de neu de les muntanyes interiors, a l'hivern. Davant nostre hi ha poques edificacions, i les que hi ha són xalets, d'escassa altura; els tarongers arriben a escassos metres de casa, i a la primavera en sentim l'olor de la flor. Hi ha flotons de palmeres, ací i allà, i això confereix al paisatge un exotisme i una bellesa singulars. Doncs, tot això, adobat amb un cel de núvols verds, com si xuclara els tarongers, el verd clar i el fosc, amb tons grisos o blancs, amb la pluja caient forta, amb les palmeres balancejant-se i amb els llamps, que ara baixaven cel avall, o el creuaven de l'est a l'oest; tot això, dic, era com un somni, com si m'haguera traslladat en un planeta nou, diferent, encara no acabat de fer, on els elements naturals estan salvatgement desfermats.

La mare, amb els cabells encara sense pentinar, una mica esbullats, contemplava tot aquell fenomen, esbalaïda.

—No m'importaria que durara tot el dia, si no haguéreu d'anar de viatge —va murmurar.

Com era una tronada de primavera, anà minvant, mentre es desplaçava cap a llevant. Les muntanyes de ponent es retallaven sobre l'horitzó, fins que van quedar uns núvols tènues. Eren les set del matí. A les vuit havíem d'estar a l'institut.

—Tindreu un dia agradable, perquè no farà calor —va dir ma mare—. Vés preparant-te.

Mitja hora més tard, el sol, tímidament, lluïa sobre aquella mar humida de tarongers.

Ma mare em va portar amb cotxe fins a l'institut. La majoria dels companys i companyes de curs ja havien arribat. L'autobús calfava el motor. Sempre fa una gran il·lusió viatjar i descobrir en plena joventut nous paisatges, gent nova, perquè queda tant sense saber, tant sense descobrir.

Havíem avançat el viatge de fi de curs al final d'abril perquè volíem preparar els exàmens durant el maig. El viatge, contractat per agència, era a Galícia i al nord de Portugal.

Un sol brillant, nítid, ens va acomiadar dels pares, que alçaven les mans fent tan llarg com podien l'adéu. Recorde els pares de Tomàs, que semblava que acomiadaven el fill per sempre més. Són poca cosa, els seus pares, una mica tímids i reservats. D'aquells que no parlen per no ofendre. Encara més després de tot el que passaria aquella mateixa nit...!

Quan l'autobús agafà la carretera de la costa i

es dirigí al sud, aparegué l'illa Grogga, molt llunyana, il·luminada pels lànguids rajos de sol que es difuminaven entre una suau calitja marina.

Aquella illa, qualificada de misteriosa. Aquell sol i aquell cel que vaig acomiadar tan brillant i tan nítid..., que vaig tardar tant de temps a retrobar.

Meritxell va seure al meu costat. Ens enteníem bé perquè teníem gustos semblants. Li agradava la natura, li encantava la gimnàstica i no feia ois davant d'una obra d'art. Només que, quan defensava una idea, és emfàtica i no es doblega mentre no se li demostre el contrari. Perquè si li donaves suficients raons, o li aportaves suficients proves, sabia rectificar. No tenia els ulls grans, com a mi m'agradaven. Eren lleugerament verds. Tenia els cabells de color castany clar i el nas era una mica aguilenc. Assegurava, ella, mig de broma, que aquella forma del nas era senyal d'intel·ligència. Intel·ligent, ho era.

—He viatjat algunes vegades per aquesta carretera, abans que fóra autovia, saps? —em va dir ella.

—I què feies, tu, per ací? —li vaig preguntar.

—Els meus avis tenien un xalet a Calicanto. Fa dos anys el van vendre.

—Ah!...

—Era un rotllo venir de tan lluny i passar dos mesos d'estiu, tan bones muntanyes com tenim a prop —va confessar.

—Què, com va? —preguntà Tomàs, que tornava del fons de l'autobús. I acompanyà la seua pregunta amb un somrís còmplice.

—Bé —contestà Meritxell, tornant-li el mateix somrís.

S'acostà a Meritxell a cau d'orella, però vaig sentir que li deia:

—Veges si em tires una maneta —i li aclucà l'ullet.

Tomàs venia de parlar amb Alícia. Estava per ella. Alícia, però, no ho tenia gens clar. Per això, tot i que Tomàs havia intentat seure al seu costat, ella, dissimuladament, anà a seure amb unes amigues que ocupaven tot l'espai posterior de l'autobús.

Ningú no hauria dit que aquell fou el darrer somrís que vaig veure als llavis de Tomàs.

Quan ens vam adonar, ja érem camí de Requena. Era un altre paisatge, ple de vinyars. Potser devia ser una altra gent. Perquè la terra deu influir en la gent. Vam fer un bon esmorzar prop d'Utiel. Meritxell va demanar un gotet de vi blanc. «Vull tastar el sabor de la terra», va dir. I el pa era un pa ben cuit, amb cos.

Poc després, el blat que no ens abandonaria, encara verd, però espigat, entre terres ermes, arreu dels camps. I vam contemplar paratges preciosos, com els congostos del Cabriol o el pantà d'Alarcón.

Unes hores més tard, Madrid, on havíem de fer nit i assistir al concert de rock, s'entreveia, llunyanament, com una boira espessa i bruta.

—Ens haurem de posar les caretes antigàs —va dir fent broma Bernat.

En mig de tota la planura tan deserta, i tan neta, aquell núvol, producte de la contaminació, ho desdeia tot. Era una contradicció. Un contrastit. Meritxell, tan plàstica, ho va dir:

—Pulcritud plena de silencis; negror farcida de sorolls.

—Per això mateix —vaig dir.

No era un silenci total. Perquè a través de la finestra de l'autobús sentíem el cant d'alguns ocells, el crit de les garsetes o l'esgarip dels corbs que ens seguien. Eren els pobladors d'aquella planura. El silenci era un silenci humà. Potser quan arribara la sega tornaria a omplir-se de veus. Després, silenci i espera. Fins a la sembra.

Madrid era cada vegada més a prop. Més boirós. Ja podíem imaginar el soroll del trànsit infernal. Vam entrar en aquell núvol sense adonar-nos-en. Una vegada dins, s'esvaïa. Ens atrapava i ens feia seus.

Vam arribar a l'hotel just a temps per a deixar les bosses a les habitacions, rentar-nos i baixar a dinar. Eren dos quarts de tres. Teníem la vesprada lliure, abans del concert de rock que teníem a

la nit. Meritxell, Bernat, Míriam i jo vam voler visitar els espais oberts de la capital castellana.

—Aniria amb vosaltres —va dir-nos Tomàs, després que li vam revelar les nostres intencions—, però... —i va assenyalar el grup d'amigues i amics entre els quals hi era Alícia—. Volen caminar sense saber on... On caiguem, saps?

I va alçar els muscles com a senyal de conformitat.

Nosaltres vam visitar la plaça del Sol, vam prendre un refresc en un bar de la plaça de la Cibeles, vam passejar pel Botànic, i vam seure, finalment, en una terrassa al parc del Retiro. Asseguts en aquell racó tan singular, Míriam ens va fer notar que ningú no diria que Madrid era una ciutat tan contaminada.

—No és el mateix espai —va comentar Meritxell.

Mentre sopàvem, vam descansar. El concert de rock era al Palacio de Deportes. Hi vam acudir amb temps i vam triar un bon lloc. Ismael estava emocionat, perquè era un roquer empedreït. I Tomàs semblava el xicot més feliç del món perquè havia aconseguit que Alícia l'acompanyara.

L'actuació començà un quart d'hora tard. L'ambient entrà en calor, perquè l'aire de la nit era fresc, al carrer. Una hora més tard, quan actuava un grup de rock local, algunes fans mostraren un ram d'histèria. Crits, més crits. En un moment de

descans, vaig dir a Tomàs que anava als lavabos. No em podia aguantar.

—T’hi acompanye —va dir.

—On aneu? —va preguntar Meritxell.

Li ho vaig explicar amb un gest. Va somriure.

Va ser costós arribar als lavabos, perquè hi havia molta gent. Quan hi vam arribar, tot l’espai era nostre. Hi havia dos xics més que es rentaven les mans. L’un era molt alt i corpulent. L’altre era de mitjana estatura i prim. Anaven vestits amb vestimenta roquera i portaven els cabells acabats amb un tupé força exagerat.

—Fantàstic, tu! —va dir Tomàs tot emocionat, mentre assajava uns moviments de rock enmig de la sala dels lavabos—. Açò resulta flipant, xicots!

Aquells dos xics van mirar-se Tomàs estranyats, tant pels gestos que feia Tomàs com per l’idioma que els devia resultar estrany. Tomàs s’acostà a un urinari i jo vaig entrar en un dels vàters. Jo fugia dels urinaris per higiene.

—Has vist la pinta que duïen? —va comentar Tomàs—. Això sí que consona amb el concert, tu!...

—Flipant, tu!

Tomàs, mentre feia un dels seus moviments, veié a terra, en un racó, molt dissimuladament, alguna cosa.

—Aquests s’han deixat una bossa —vaig sen-

tir que deia—. No puc parar d'orinar i cridar-los, tio...

Just quan em disposava a eixir del vàter, mentre Tomàs tornava a taral·lejar els ritmes de rock que havien sonat en el concert, que ja tenia part del cos dret fora, vaig sentir aquell tro, sord i espantós. Lluminós com una enorme carcassa que explotà davant dels meus ulls...

I res.